

[Jørgen Tved]

Det er jo naturligt, at når man er medlem af et konservativt parti, bevæger man sig i hvert tilfælde ikke, så er man ikke indstillet på at lytte efter, hvad der sker i befolkningen.

Jeg har som sagt den samme opfattelse, som ministeren gav udtryk for: Socialdemokratiet er i bevægelse, men jeg har en lidt anden konklusion og måske også en lidt anden forhåbning til bevægelsen.

Når derfor hr. Ole Espersen gav udtryk for, at der kun skal være kontrol i et vist omfang, er jeg nok lidt bekymret. Jeg har den opfattelse, at Socialdemokratiet kun ønsker kontrol med ting, der i forvejen er under udvikling. Her kunne jeg godt sætte navn og adresse på de firmaer, justitsministeren henviste til. Først når, jeg havde nær sagt lavinen ruller under Bolind, under Dansk Folke-Ferie osv., åbner Socialdemokratiet op og snakker om, at der skal være kontrol. Jeg er tilhænger af, at kontrollen og oplysningerne, åbenheden osv. skal komme på et lidt tidligere tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 92:

Forslag til lov om ændring af våbenloven. (Knive, slangebøsser m.v.).

Af justitsministeren (Ninn-Hansen).

(Fremsat 18/11 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Korneliusen (S):

Det første, jeg vil sige i dag, er, at det egentlig

er dybt tragisk, at vi i Folketinget skal til at lovgive så detaljeret på det her område, som tilfældet er. Men vi i Socialdemokratiet føler, det er nødvendigt. Dermed har jeg givet hovedmeldingen i det, jeg vil sige.

Baggrunden for dette lovforslag er bl.a. betretningen fra den arbejdsgruppe, som har været nedsat om ændringer af våbenloven. Forslaget bygger på de synspunkter, gruppen har fremsat.

Bag ved det udvalgsarbejde ligger, som jeg sagde indledningsvis, hele den beklagelige og foruroligende udvikling, vi oplever i visse befolkningsgruppers brug af våben. Våbenbesiddelse er efterhånden meget udbredt hos grupper, der anvender våben i trusselsøjemed eller i forbindelse med deres adfærd i de subkulturer, hvor de færdes, men også hos andre, der blot bærer våbnene i en tro på, at de kan forsvare sig i tilfælde af overfald. Uanset formålet med at bære våben er det en farlig tendens, for det fører med stor sikkerhed til farlige situationer og til skade på personer og til dødsfald, tilsigtet eller utilsigtet.

Derfor støtter Socialdemokratiet hovedlinjen i dette lovforslag. Vi deler justitsministerens bekymring over forslagens indhold og de indgreb i den personlige frihed, forslaget indeholder. Det havde naturligvis været rarere, om vi helt kunne undlade at vedtage disse regler, men vi føler ikke, at der, som situationen har udviklet sig, er nogen vej udenom.

Derfor betragter vi det egentlig – selv om det er behård lovgivning – som et led i det almindelige præventive arbejde, et forsøg på at forebygge kriminalitet, dødsfald og ulykker som følge af våbenbesiddelse, der i den givne situation fører til uhyggelige situationer, der næsten hver dag er beskrevet i aviserne.

Derfor støtter vi forbudet mod nye, farlige våbentyper som f.eks. slangebøsser, der engang var et harmløst legetøj, men som vi må erkende i dag findes i udgaver, der kan sidestilles med andre meget farlige våben, der kan tilføje mennesker stor skade.

Ligeledes støtter vi forslaget om indgreb mod armbrøster og ikke mindst de mange nye knivtyper af forskellig slags, som forhandles i forretningerne.

Tilbage er det generelle forbud mod at bære kniv på offentligt sted. Det er en bestemmelse, der kan medføre store problemer, og som der-

[Kornellusen]

for må gennemtænkes nøje, før vi skrider til vedtagelse af en formulering.

Jeg kan på Socialdemokratiets vegne meddele, at vi støtter forslaget med de førnævnte betæneligheder, men vi er tvunget til at gribe ind på denne måde. Vi vil i udvalget drøfte de præcise formuleringer.

Der er i lovforslaget indbygget en række bestemmelser, der kort fortalt skal sikre, at medlemmer af skytteforeninger og lignende kan dyrke deres sport uden indgreb, men med den nødvendige kontrol af våbenbesiddelse. Vi er enige, om end der er en række detailspørgsmål, som bør opklares.

Der er også i lovforslaget indbygget en grænse for knivstørrelsen for at sikre, at almindelige lommeknive ikke omfattes af forbudet mod at bære knive. Det bliver en vanskelig balancegang. Vi bliver også nødt til nøje at granske dette i udvalget.

Disse afgrænsningsproblemer illustrerer ganske godt problemerne med et lovforslag som det foreliggende. Uanset hvor skarpt vi formulerer lovforslaget, kan vi naturligvis ikke sikre, at det bliver overholdt eller virker efter hensigten, og vi kan heller ikke sikre, at andre genstande ikke anvendes som stik- og kastevåben, men vi mener altså, som tidligere sagt, at det er nødvendigt.

Vi tror på virkningen. Men et sådant lovforslag kan selvfølgelig ikke stå alene. Det skal kombineres med vurderinger af forskellige andre sammenhænge og selvfølgelig også med tiltag på det sociale, økonomiske, beskæftigelsesmæssige og oplysende område. Disse tiltag kan tilsammen virke i retning af forebyggelse mod kriminalitet og føre til et tryggere samfund.

Lad mig i den forbindelse nævne SSP-samarbejdet. Det er i vid udstrækning unge mennesker, der bruger disse stikvåben. Jeg kunne godt ved denne lejlighed opfordre justitsministeren kraftigt til at medvirke til, at der på dette års finanslov bliver afsat rigelige midler, så politiet, socialforvaltningerne og skolerne kan få et bedre tag i ungdommen på dette punkt.

Jeg vil også godt nævne, selv om det ligger lidt uden for lovforslagets rammer, at der klart er nogle problemer i forbindelse med kulturpolitikken, hvor vi tror, det er nødvendigt at sikre alternativer til at dæmme op for den flugt, der i øjeblikket sker bort fra virkelighedens verden. En masse af det, vi oplever, er en præsentation af uvirkelige synspunkter.

Med disse generelle bemærkninger vil jeg støtte lovforslaget, og vi ser frem til et hurtigt og konstruktivt udvalgsarbejde.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg var glad for den tale, den forrige ordfører holdt. Jeg synes, det lover godt for, at vi kan komme igennem med en lovgivning om disse forhold.

Jeg vil også begynde med at sige, at det er bekymrende og forstemmende, at det skal være nødvendigt at skærpe våbenloven på den måde, det er foreslået her.

Det er forståeligt, at justitsministeren har haft betænkelighed ved at komme frem med et lovforslag som dette, der uvægerlig vil betyde vanskeligheder for lovlidige borgere, der ønsker at leve i ro og også i frihed. Men stigningen i anvendelsen af våben, herunder knive, er både truende og alvorlig. Derfor kan der være god grund til at indføre en bestemmelse om, at man ikke må bære knive på offentligt sted, hvis der da ikke er behov for dem i erhverv eller til jagt, eller hvad dertil hører, sportsudøvelse og lignende. Sådant brug skal stadig væk være mulig. Det skal understreges.

Det skal siges, at det er rimeligt at undtage lommeknive af en vis størrelse, om end de også godt undertiden kan være af farlig karakter, men der hører lidt mere til end den åbne dolk, der bare kan trækkes. Det må nøje overvejes, hvordan afgrænsningen skal ske, men i princippet er jeg enig i den afgrænsning, ministeren har foretaget.

Bortset fra det, jeg lige har nævnt, ser jeg ingen grund til, at man skal gå rundt med stikvåben på sig på offentligt sted. Det kan betyde, at man under pressede forhold kommer til at gøre brug af disse meget farlige genstande, og derfor er det nødvendigt at skride ind over for dem.

Jeg hører til dem, der for år tilbage har rejst spørgsmålet, om ikke der skulle være et forbud mod knive. Dengang tog man det nærmest som en spøg, for hvad med en køkkenkniv og hvad med dit og dat? Jeg ved da udmærket godt, at der også findes andre ting, der bruges til daglig, der kan være af farlig karakter. Der er visse værktøjer, stemmejern, syle, og hvad ved jeg, der også godt kan bruges, men det er bare ikke – heldigvis da – nået dertil, at man gør brug af dem på samme måde, som der desværre er gået en vis mode i med knive, der er ganske overflødige.

[Hagen Hagensen]

Der er sket det på et par år, at man har fået øjnene op for, at man nu må gøre noget over for dette omsiggribende, den meningsløshed, det er at gå rundt med sådanne genstande.

Der skal ikke være tvivl om, at vi fuldt ud støtter, at det skal være forbudt at bære og have slangebøsser, armbrøster, kasteknive, kaste-stjerner, og hvad ved jeg, der aldeles ingen grund er til at have. Også visse gaspistoler kan der være grund til at nævne.

Antallet af angreb, der foretages med våben og navnlig med knive, har beklageligvis været stigende, og det er ikke mindst vores ordensmagt, der har været udsat for betydelig og urimelig risiko i den forbindelse. Derfor er det nødvendigt at skærpe lovgivningen. Vi vil ikke have et voldssamfund.

Under det udvalgsarbejde, der nu skal gå i gang, vil vi ud fra det her sagte drøfte enkeltheder i dette forslag, også mindre knive, og hvad dertil hører, og også de øvrige forhold, der er nævnt, besiddelse også af gamle våben. Vi vil gå ind i arbejdet med positivt sigte på at få en lovgivning, der kan give befolkningen og også ordensmagten mere tryghed og imødegå den vold, der er alt, alt for meget af.

Det begynder i hjemmene, det er helt givet, og jeg slutter mig til det, der kan siges om, at hjemmene må være med, og at det også må videreføres gennem SSP-arbejdet og på anden måde. Der er behov for, at vi alle virker med til at søge at få et samfund, hvor ro og orden hersker. Derfor siger jeg tak til justitsministeren for, at han er kommet frem med dette lovfor-slag.

Leif Hermann (SF):

Selv om det hverken fremgår af ministerens fremsættelsestale eller af lovforslagets bemærkninger, at dette lovforslag tager sigte på at begrænse volden i samfundet, er et led i bekæmpelsen af den vold i samfundet, der ubestrideligt forekommer, er det nok det, der ligger bagved. Når man tager slangebøsser med, hænger det nok sammen med, at slangebøsser har været anvendt som våben i forbindelse med BZ-aktioner. Vi er enige i lovforslagets hensigt.

Det, der måske kunne påkalde opmærksomheden, er, at lovforslaget på sine steder går så vidt som til at tage antikke armbrøster med. Nu ved jeg ikke, om ministeren på noget tidspunkt har været ude for situationer – jeg har i hvert

fald ikke selv læst om dem – hvor antikke armbrøster har været anvendt som led i slag mellem rockergrupper eller mellem andre, har været brugt mod politiet i forbindelse med forskellige aktioner, men det forekommer lidt ejendommeligt, at man tager sådan noget med, når man samtidig siger, at sådan noget som flitsbuer ikke hører med. Jeg har ladet mig fortælle, at man gør op med problemet med flitsbuerne i betænkningen.

Der er vel ikke nogen tvivl om, at den opfindsomhed, der kan gøre sig gældende på det her område, meget hurtigt vil gøre sig gældende, når det drejer sig om bestemte våbentyper, sådan som forslaget nævner det, ændring af knivsbladlængde til højst 7 cm, osv. Når det viser sig, at disse forbud gennemføres, vil opfindsomheden såmænd nok på andre områder slå igennem, så de, der vil være bevæbnet, fordi de føler et behov for at være bevæbnet, fordi deres udtryksform er vold, nok finder andre veje til at bære våben.

Vi er enige, som jeg sagde, i hensigten med dette forslag. Men jeg tror nok, at dette forslag ikke vil have nogen særlig betydning med hensyn til spørgsmålet om bekæmpelse af vold. Nu er det som bekendt sådan, at voldsproblemet ikke hænger sammen med, at folk bærer våben, men at folk kommer i nogle situationer, hvor deres reaktionsmønster bliver voldeligt. Når man så har våben, så bruger man dem.

Hvorfor er der ingen steder i bemærkningerne taget fat på nogle overvejelser om forbud mod reklame for køb af våben? Jeg har på mit kontor liggende en brochure fra en virksomhed, der på postordrebasis sælger knive med blade op til 18 cm og knive med blade op til 14 cm. Der er billeder af dem, og de ser, kan jeg love, diaboliske ud. Hvornår får vi et forbud mod den slags virksomhed?

Hvornår begynder vi på det familie- og socialpolitiske område at sikre, at børn og unge oplever, at der er brug for dem, at de møder den kærlighed og forståelse, der indebærer, at de medinddrages i tilrettelæggelsen af deres egen tilværelse? Hvornår begynder vi at tage demokratibegrebet alvorligt som en forebyggelse af, at folk lærer at reagere voldeligt?

Hvornår får vi den markante kulturelle indsats, der fortæller, at vold ikke er noget konfliktløsningsmiddel? Og hvornår fremlægger justitsministeren for alvor et program, der kan

[Leif Hermann]

fortælle os, hvornår man tager fat på at bekæmpe angsten for volden her i samfundet, som vel er det centrale problem, måske ikke selve den voldsudøvelse, der er tale om, og navnlig ikke dens overordentlig overdrevne omfang?

Når justitsministeren har svaret på de spørgsmål, eller når regeringen har taget et initiativ i den retning, så har vi løst langt, langt flere problemer med hensyn til bekæmpelse af volden i samfundet, end vi har gjort med denne våbenlov.

Når det er sagt, skal jeg gentage, at vi naturligvis konstruktivt går ind i udvalgsarbejdet, og at vi finder, at der er behov for hurtigt at afslutte det, således at lovforslaget kan vedtages. Det er, som det er fremgået, faktisk problemfrit.

Winther (V):

Justitsministeren nævner i sin fremsættelsestale, at det er med en vis betænkelighed, at lovforslag nr. L 92 er fremsat. Det forstår jeg sådan set godt, for det er nu engang betænkeligt at gribe ind på områder, hvor der ikke er det helt store behov. Og det er også betænkeligt at gribe for meget ind i den personlige frihed.

Venstre finder det rimeligt, at der er undtagelsesbestemmelser i denne lov med henblik på f.eks. lommeknive. Det skal også siges, at hvis man skal have fragtet sine husholdningsknive til en instrumentmager for at få dem slebet, kan de selvfølgelig ikke være omfattet af denne lovændring.

Jeg forstår godt, at der er behov for at sikre politiets arbejdsvilkår ved at ulovliggøre forskellige farlige våben. Når f.eks. politiet træffer folk på værtshuse, vil man fremover med loven i hånd kunne tage knivene fra unge mennesker. Det vil i sig selv være et fremskridt. En kniv hører ikke hjemme på et værtshus. Ofte er det sådan, at et ungt menneske i en kortvarig ophidsestilstand tager en kniv frem og stikker.

Denne lov vil medvirke til at sikre bedre arbejdsforhold for politiet og forhåbentlig også være med til at forebygge nogle tilfælde af grove overfald med farlige våben som knive og slangebøsser.

SF's ordfører var inde på den problematik, om der er tid nok til kærlighed og forståelse. Jeg vil gerne erindre om, at det er sådan, at jo mere tid en af forældrene har til at være hjemme hos børnene, jo større mulighed er der for kærlighed og forståelse. Det er meget afgøren-

de, at en af forældrene en gang imellem er hjemme, og det vil der være størst mulighed for, hvis de forskellige former for tilskud til børn følger børnene og ikke institutionerne. Så får forældrene den valgfrihed, der gør det muligt at have tid til at være sammen med børnene og give dem tryghed og kærlighed.

Hvis det er dette, SF's ordfører tænker på, er vi meget forstående.

Venstre kan anbefale nærværende lovfor-slag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for forslaget om forbud mod at bære våben. Jeg vil også gerne takke ministeren for forslaget om, at det er forbudt at bære kniv eller dolk på offentlige steder. At medtage våben på offentlige steder som f.eks. teatre eller restauranter kan jo ikke have noget fornuftigt formål.

Ministeren skriver i sin fremsættelsestale, at det er med en vis betænkelighed, han fremsætter dette lovforslag, idet de foreslåede stramninger af våbenloven ikke kan undgå at komme til at virke lidt generende for lovlydige borgere.

Jamen ethvert indgreb, vi laver af den slags for at forhindre vold, er jo generende for almindelige borgere, der ikke har gjort noget. Når vi f.eks. giver tilladelse til telefonaflytning, hvad der bekymrer mig adskilligt mere end forbudet mod at bære våben offentligt, generer det dem, der er uskyldige og kommer ud for det. Når vi giver tilladelse til varetægtsfængsling og det rammer uskyldige, så generer det også dem. Jeg er mere betænkelig ved den slags end ved et forbud mod at bære våben.

Betænkningen kom jo allerede i 1986, og når ministeren først nu kommer med forslaget, er det vel netop ud fra den betragtning, at der kan være en vis betænkelighed ved overhovedet at komme med det. Men som sagt: vi nærer ikke betænkelighed ved dette lovforslag.

Det er jo nok rigtigt, som SF's ordfører, hr. Leif Hermann, siger, at det vel er tvivlsomt, hvor meget vold der forhindres ved denne lov, men er det bare nogle få tilfælde, er det umagen værd, det vil jeg gerne have understreget.

Jeg går ud fra, at når man ikke må bære kniv og dolk på offentlige steder, så må det være lige så klart, hvad vi jo desværre også har oplevet, at man heller ikke må bære gevær på offentlige steder, f.eks. når man besøger restauranter. Jeg

[Bernhard Baunsgaard]

vil godt drøfte, om det ikke var rimeligt at sige det, for dermed har vi jo en lovlig grund til at konfiskere sådanne våben.

I udvalget er der også noget andet, jeg gerne vil have drøftet. Hvad sker der egentlig ved butikkernes beholdninger af de slangebøsser, af de faldknive osv., som nu bliver forbudt? De kan jo i øjeblikket afsættes uden videre. Jeg vil gerne spørge, om der dog ikke er en mulighed for, at vi på en eller anden måde kan få stoppet det.

Med hensyn til at købe geværer har man henvist til, at skytteforeningerne kan styre hele dette område. Ja, det er da muligt, at private foreninger kan optræde som kontrolorganer. Jeg vil gerne have drøftet i udvalget, om disse kontrolforanstaltninger er tilstrækkelige.

Når jeg gør det, er det, fordi vi, hvad enten vi kan lide det eller ej, kan se den udvikling i den allerseneste tid, at volden er lidt aftagende, men vi ved jo ikke, om det er noget, der holder ret længe. Men vi ved én ting, og det er, at den meget hårde vold, hvor der bruges skydevåben og andre våben, har været stigende, også selv om volden måske har været lidt vigende på adskillige punkter. Så jeg ville gerne drøfte, om vi kunne komme videre end bare med de kontrolforanstaltninger, der er foreslået af ministeren.

Men som sagt, hvis vi ikke kan gøre andet, så haster det med at blive færdige med dette lovforslag, så der ikke bliver opkøbt de ting, vi gerne vil have forbudt.

Emmert Andersen (CD):

Da CD's ordfører, fru Birgith Mogensen, ikke kan være til stede, skal jeg blot på CD's vegne varmt anbefale det af justitsministeren foresatte lovforslag til hurtig vedtagelse.

Pia Kjærsgaard (FP):

De senere års optrapning af brug af våben i slagsmål, under overfald og ved BZ-aktioner har helt klart desværre nødvendiggjort dette forslag. Tendenserne med, at det er in at bære kniv, skal ikke fortsætte. De rædselsfulde våben, BZ'ere har brugt, hører selvfølgelig også under denne lov, og der er ikke noget at sige til, at også alarm- og gaspistoler står i loven. De vellignende attrapper kan være til skræk for dem, der pludselig står over for pistolmundingen, men da de er så vellignende, kan politiet ikke tage chancer og trækker måske selv tjenestepistolen med risiko for brug af denne.

Jeg finder, at der er et fornuftigt og omfattende grundlag for, at loven bliver strammet op, og vi mener, at det bør følges op med tilsvarende hårde straffe for overtrædelse af loven, afhængig af i hvilken anledning man overtræder loven. Det er ting, der bør være med i tilknytning til loven, så der bliver lidt mere respekt om og støtte til det arbejde, politiet skal udføre ved administrationen af loven.

Efter mine begreber burde det kort og godt være forbudt at bære enhver form for stikvåben. Det gælder knive, syle, skruetrækkere eller andet, der ikke kan sættes i forbindelse med éns arbejde eller fritid, som det er noteret i nærværende forslag. Foldeknive er undtaget, som det også fremgår af lovforslaget med de fornuftige undtagelser, der er noteret. Det er selvfølgelig ikke let at sætte grænser for, hvad der er våben, men jeg mener, der vil ske kraftige begrænsninger i den vold, vi har set i samfundet, med frygtelige skader, ja mord til følge, hvis vi skærper loven.

Hvis denne stramning vedtages, som der lægges op til i forslaget, med de eventuelle tilføjelser eller ændringer, der kan ske under udvalgsarbejdet, vil jeg tro, at vi er nået et skridt i den rigtige retning.

Det er givet, at vi vil se nye våbentyper dukke op, men så må loven revideres igen. For at spare tid kan justitsministeren måske bemyndiges til at skærpe loven, hvad angår indlemmelse af nye våben, der eventuelt dukker op. Tilsvarende skal loven kun kunne lempes af Folketinget. Det var måske en idé, vi kan se på i udvalget.

Lovens effekt kan vi kun håbe på bliver positiv, således at der vil kunne registreres et fald i antallet af skader og vold, hvor nogle af de nu forhåbentlig pr. 1. februar 1988 forbudte våben har været brugt.

Det er altid nødvendigt at kunne benytte et eller andet strafmiddel over for personer, der bryder loven. Justitsministeren foreslår en bøde på 1.000 kr. for at bryde knivforbuddet første gang samt konfiskation af kniven. Jeg ved ikke, om 1.000 kr. er realistisk at skulle bøde, men det er klart, at der skal være en klækkelig bøde for at overtræde forbuddet. Spørgsmålet er så, hvor store muligheder der er for at inddrive bøden, og om der skal være hårdere strafmidler.

Der skal slås hårdt ned, men har politiet ressourcer nok til at deltage aktivt i håndhævelse

[Pia Kjærsgaard]

af loven, og kan politiet være sikker på at blive støttet af domstolene, når de går ind i håndhævelsen af en ny og skærpet lov? Blødsødenheden fra lovgivernes side har bredt sig ud over landet, hvor forbrydere kan boltre sig og i mange tilfælde se frem til en mindre straf for deres forbrydelse, end de rent faktisk burde have. Men det er jo en diskussion, der ikke hører denne sag til, så den kan fortsætte en anden gang.

Dette lovforslag vil med småjusteringer få Fremskridtspartiets støtte.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er så sjældent, at jeg kan erklære mig enig med fru Pia Kjærsgaard. Jeg vil gerne takke for den tale, fru Pia Kjærsgaard holdt her. Jeg takker hende ekstra meget, fordi hendes partis ordfører den anden dag sagde, at det skulle være tilladt at bære kniv, når bare den var til selvforsvar. Jeg håber, at fru Pia Kjærsgaards indstilling bliver den herskende i debatten, og jeg var meget glad for alt, hvad der blev sagt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg ved ikke, hvad det er for en debat, hr. Bernhard Baunsgaard hentyder til, men jeg vil godt minde hr. Bernhard Baunsgaard om, at jeg er retspolitisk ordfører, så det gælder faktisk, hvad jeg siger her.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Det er da rigtigt, at fru Pia Kjærsgaard er retspolitisk ordfører. Jeg ved udmærket godt, hvilken debat hr. Bernhard Baunsgaard hentyder til. Det var debatten og forespørgslen om vold i samfundet, hvor jeg var ordfører. Det er korrekt, hvad hr. Bernhard Baunsgaard siger at vi sagde. Men hr. Bernhard Baunsgaard ved jo også, at i politik er der noget, der hedder gruppeflertal. Det er flertal beslutter, er partiets politik, og jeg har altså valgt at bøjede mig for gruppens flertal.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Fra Kristeligt Folkepartis side vil vi gerne rette en tak til justitsministeren for fremsættel-

sen af dette lovforslag om ændring af våbenloven.

Det er efter vores opfattelse en uskik, at mennesker bærer våben ved almindelig omgang med hinanden. Våben må være forbeholdt politiet og militæret og må kun bruges i forsvarsøjemed.

Det er også rimeligt, at våbenbæreren kræves til regnskab for motivet til at bære våbenet, enten det nu er den ene eller den anden form for våben, også de typer, der er nævnt i dette forslag.

Kristeligt Folkeparti vil også i denne forbindelse pege på, at ethvert menneske er ansvarlig for sine handlinger. Ansvarligheden er noget, som vi sætter i højsædet, og det gør vi i forbindelse med alle situationer. Derfor er det også rimeligt, at der skal polititilladelse til for at være i besiddelse af alle former for våben.

I øvrigt anser jeg det for rimeligt, at man ikke med forslaget griber ind i besiddelsen af almindelige lommeknive eller de knive, der bruges ved jagt og fiskeri eller anden sportsudøvelse, og ej heller pålægger spejderne en anden form for anvendelse af dem, end de har haft indtil nu. Det er et led i deres fritidsbeskæftigelse og i deres udvikling, at de lærer at bruge tingene til det formål, de er beregnet til.

Hr. Hagen Hagensen nævnte, at forebyggelsen begynder i hjemmet, og den tanke vil jeg meget gerne tilslutte mig; det er nemlig væsentligt, at børn og unge får en opfattelse af, hvordan man omgås ting, og lærer at bruge dem til det, de er beregnet til, og ikke til misbrug af deres muligheder.

Hr. Winther fra Venstre nævnte, at det kunne være med til at skabe forståelse, hvis forældrene havde lidt mere tid til børnene derhjemme, og det kan jeg også give vores tilslutning til. Dermed skal ikke forstås, at vi ønsker, kvinderne skal hjem til kødgryderne; men vi ønsker forældrene hjem til børnene, og det er en helt anden sag. Det vil også kunne medvirke til en bedre forståelse blandt børnene for, hvad der er ret og rimeligt og medmenneskeligt, også når det gælder omgangen med våben.

Vi vil hermed gerne give vores tilsagn til en positiv behandling af dette lovforslag.

Berlau (FK):

Da vi er det eneste parti i Folketinget, som går ind for et fuldtændigt afrustet Danmark,

[Berlau]

kan det næppe komme som nogen overraskelse, at vi i princippet er tilhængere af et forbud mod, at der eksisterer våben i landet.

Men når det er sagt, synes jeg også, vi bør nævne, at vi nærer nogle betænkeligheder ved det, skal vi kalde det småhysteri, som dukker op i forbindelse med det emne, vi behandler her, og det synes jeg egentlig også kommer til udtryk i den argumentation, der bliver brugt her.

For det er jo pludselig gået op for politikerne, at dette her er et meget alvorligt problem, men i stedet for at diskutere grunden til, at man har problemet, kaster man sig ud i nogle fabelagtige forestillinger om, hvor forfærdeligt befolkningen opfører sig. Politikere herinde har en evne til at være meget letfærdige i deres argumentation.

Jeg har f.eks. i debatten her flere gange hørt argumenter som, at knive ikke hører til på værtshuse og restauranter, og at man derfor ikke skal have det. Det er jo noget frygteligt sludder. Betyder det, at dagens ret i fremtiden skal være sagsuppe el.lign. på alle restauranter, eller skal man kun kunne spise kød, der i forvejen er blevet tygget igennem en kødhakkemaskine? Knive hører nu engang til, og derfor viser det noget om argumentationen. Hvis man ikke må have knive på værtshuse, skal vi så til kun at have pressede citroner i drinksene, eller kan vi ikke længere få citronskiver, som er skåret på fornuftig vis?

Jeg ville ønske, man ville diskutere tingene på en fornuftig facon og tage udgangspunkt i ondets rod frem for at kaste sig ud i disse fuldstændig halsbrækkende argumentationer.

Når man sådan læser forslaget, kan man også få indtryk af, at det eneste sted, det i fremtiden vil være lovligt at bære kniv, er her i Folketinget, og kun hvis de er i ærmerne.

Vi synes – og det har vi givet udtryk for tidligere – at det er dobbeltmoralisk, når man ikke tager fat på de virkelige problemer. De befolkningsgrupper, som man i denne diskussion vil søge at forhindre i at gå med kniv, fordi det kan volde andre mennesker i befolkningen skade, kan jo f.eks. frit melde sig ind i hjemmeværnet og blive udstyret med en maskinpistol el.lign. Vi ved, at der faktisk blandt de befolkningsgrupper, som man ønsker at ramme med dette forbud, har været grupperinger, som har foretaget tilmelding i hjemmeværnet og er blevet udstyret med farlige skydevåben.

Derfor synes vi, at man bør være en smule mere påpasselig, men vi er, som jeg sagde indledningsvis, i princippet enige i, at lovforslaget skal behandles på en fornuftig facon. Jeg er også glad for, at ministeren har taget hensyn til min bibeskæftigelse som skærslipper en gang imellem og har fået det passet ind i bemærkningerne, således at man stadig væk vil kunne foretage helt legale handlinger i sit hjem og ved transport frem og tilbage, uden at dette skal kunne blive opfattet som en ulovlig handling i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Korneliusen (S):

Som behandlingen af lovforslaget er forløbet, er der ingen tvivl om, at ministeren får det igennem efter et hurtigt udvalgsarbejde, og derfor vil jeg, inden ministeren svarer, på Socialdemokratiets, De Radikales og SF's vegne opfordre ministeren til hurtigst muligt at forbyde salg af disse våben.

Dette forslag beder jeg om ministerens kommentar til.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der har jo været klar tilslutning til dette forslag, og der er anvendt fortrinlige argumenter af alle, men det skal jeg ikke gentage. Faktisk alle ordførere mener, det er et rigtigt skridt, vi foretager.

Der er nogle, der, ligesom jeg selv har gjort det i min fremsættelsestale, har givet udtryk for betænkelighed over, at vi på ny er nødsaget til at gribe ind over for folks ret til at bevæge sig, som de vil, men der har nu ikke for mig været nogen tvivl om, at det ville være nødvendigt med en lovgivning på dette område i fortsættelse af den lovgivning, der blev gennemført for nogle få år siden angående jagtgeværene.

Det er rigtigt, at betænkningen kom i slutningen af 1986, men vi havde jo en spærretid for 1987, der, så vidt jeg husker, var den 15. januar, og det bevirkede, at der ikke var mulighed for at fremsætte lovforslag, hvis det skulle udarbejdes ordentligt til vedtagelse i sidste samling, og at det derfor måtte vente til denne samling.

Men med den tilslutning, der har været, håber jeg, at Retsudvalget vil gennemføre forslaget så hurtigt som muligt. Jeg vil gerne henstille til Retsudvalgets formand, at sagen bliver sat på dagsordenen, sådan at vi får mulighed for at

[Justitsministeren]

gennemføre forslaget i år. Det skal selvfølgelig ikke forhindre, at man får afklaret de forskellige spørgsmål, der er rejst, og som vel nærmest går ud på, at man skulle udvide dette forslag. Der er f.eks. talt om, at man direkte kunne indsætte et forbud mod reklamer. Det har jeg ikke noget imod vi ser på, og hr. Korneliusen har lige før spurgt, om man kunne hindre salg af de våben, der nu bliver ulovlige, men ikke er det i øjeblikket. Det vil vi også meget gerne prøve om vi kan finde en måde at klare på. Jeg kan ikke på stedet svare på, hvordan vi kan gennemføre det, men det bedste er at få vedtaget dette forslag med ikrafttræden så hurtigt som muligt.

Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt først af hr. Korneliusen og derefter af andre, at vi herigennem også har en mulighed for at virke præventivt over for en voldsudvikling, som vi alle ønsker at standse. Jeg tror, det er af meget stor betydning ikke alene for politiet, men også for den holdning, vi gerne ønsker at få i befolkningen, at Folketinget så stærkt, som det er sket her, bakker op om noget, der kan bidrage til dette præventive over for voldsudøvelse.

Det er rigtigt, som det er sagt, at dette at bære en kniv, der er længere end det, vi nu angiver, kan der ikke ske så forfærdelig meget ved. Men vi ved jo, at der i forbindelse med spiritusindtagelse måske blandet med amfetamin kan opstå situationer, der bevirker, at den, der gik ud med kniven, og som måske ikke havde tænkt sig noget voldeligt i den forbindelse, kommer i en sådan situation, og det er bl.a. noget sådant, dette forslag skulle medvirke til at hindre.

Må jeg blot sige om skytteforeningerne, at jeg synes, den måde, de har administreret det på hidtil, viser, at vi kan nære tillid til dem, og det er jo selvfølgelig også administrativt lettere, når det sker på den måde. Vi undgår en hel masse kontrolforanstaltninger, som jeg altså ikke mener der er behov for, men det vil vi selvfølgelig gerne give nærmere oplysning om. Jeg kan i det hele taget love, at vi meget gerne fra ministeriets side og hurtigst muligt vil sørge for at få besvaret de spørgsmål, man måtte stille, med henblik på en færdiggørelse af lovforslaget.

Fru Pia Kjærsgaard rejste det spørgsmål, om vi igennem bemyndigelser i loven skulle give mulighed for at foretage udvidelser i forhold til det, vi nu foreslår forbud imod. Det synes jeg

også er noget vi kan se på, for vi ved jo, hvor stærkt udviklingen kan gå på dette område, altså at der kommer noget frem, som man oprindelig ikke betragtede som særlig farligt – f.eks. armbrøsterne, der jo i særlig grad er kommet frem, efter at betænkningen er afgivet – og at det derfor så kunne være praktisk, hvis der var en sådan bemyndigelse. Det er selvfølgelig helt igennem Folketingets sag, om man ønsker at give den, men jeg vil gerne sige, at jeg ikke vil have spor at indvende imod det.

Tak for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 46:

Forslag til folketingsbeslutning om offentliggørelse af beredskabsplan i forbindelse med Kemisk Værk Køge A/S' produktion af phenmedipham.

Af Jørgen Tved (FK) m.fl.
(Fremsat 24/11 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som bekendt traf Miljøankenævnet den 21. oktober i år afgørelse om Kemisk Værk Køges tilladelse til at producere phenmedipham i en periode til den 1. februar 1990.

Ifølge det forslag, som Fælles Kurs nu fremsætter, pålægges det regeringen at sikre offentliggørelse af den samlede beredskabsplan, som er udarbejdet i forbindelse med Miljøankenævnets tilladelse.